вало ясно, че въ навечерието старата леди обѣдвала у херцогинята, очарована всички съ своята духовитость, но си отишла рано, оплаквайки се отъ болки въ стомаха. На сутриньта тя била намѣрена мъртва въ леглото си; очевидно било, че тя умрѣла безболѣзнено. Веднага пратили до сэръ Матю Рийдъ, но разбира се, че той вече не можалъ да ~~да~~ помогне и тя трѣбвало да бъде погребена на 22-о число въ владѣнието й Бошамъ Чалкотъ.

Нѣколко дена прѣди смъртьта си тя си направила завѣщанието и оставила на лордъ Артура малката си къща на улица Кързонъ, заедно съ всичката покъщнина, лични принадлежности и картини, съ изключение на колекцията миниатюри, които тя оставила на сестра си леди Маргарита Ръфордъ, и аметистовото огърлие, прѣдназначено за Сибила Мертонъ. Наслѣдството не бѣ твърдѣ цѣнно, но мистъръ Мансфилдъ, пълномощникътъ, съ нетърпение очаквалъ незабавното завръщане на лордъ Артура, ако е възможно, тъй като трѣбвало да се заплатятъ многобройни сметки, които не били уреждани съвършенно отъ леди Клементина.

Лордъ Артуръ бѣ много трогнатъ отъ любезното внимание на леди Клементина, и прѣзума му немалко, че той дължи въ голѣма степень на мистеръ Подгерсъ. Любовьта му къмъ Сибила обаче, прѣвъзмогна всички други чувства и съзнанието, че той си е изпълнилъ дълга го успокои и утѣши. Когато стигна Чарингъ Кросъ, той се почувствува съвършенно щастливъ.

Мертонови го посрѣщнали твърдѣ приветливо. Сибила го накара да обѣщае, че той нѣма вече да допусне никакви други прѣчки и сватбата бѣ назначена на 7-и юний. Животъ отново му се показа свѣтълъ и прѣкрасенъ и нему се върна прѣдишната жизнерадостность.

Единъ день, обаче, като разглеждаха къщата на улица Кързонъ, заедно съ пълномощника на леди Клементина и съ Сибила, изгаряйки при това снопове отъ пожълтѣли писма и прѣизпразвайки чекмеджетата съ вехтите дрипи, младата мома изведнъжъ нададе радостенъ викъ.

— Какво си намѣрила тамъ, Сибила? по-